

Μέσα στοῦ σπιτιοῦ τὰ δώματα
τὰ δυὸ στοιχειὰ ἀφίλιωτα
μάχονται ἡμέρα - νύκτα,
μέχρι τὸ θάνατο ἀνελέητα.
Ποιὸ θὰ μείνῃ ὁ νικητῆς
καὶ ποιὸ θὰ πέσῃ, ἄραγε, νεκρό,
μὴ νικηθῇ ὁ Ἀρχάγγελος,
υἱὸς ὁ Ἀρχάγγελος, Θεέ μου;

Τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύκτας ὁδοιπόρε,
μὴ κρίνῃς, μὴν εἰπῇς πῶς εἶναι θρύλος.
Ἄν μέσα στὴ σιωπὴ σου βυθισθῇς
καὶ ἀναμείνῃς γὰρ σθεσθῇ
τοῦ κόσμου ὁ τελευταῖος ἦχος,
τότε θὰ ἀκούσῃς τὶς κλαγγές,
τοὺς στεναγμούς, τοὺς γόους, τὶς κραυγές,
ἀστραπὲς θὰ ἰδῇς ἀπὸ σπαθιῆς
γὰρ ἔρχονται, σύμφυρμα φοβερό,
ἀπὸ τὸ ἀπόκοσμο σπίτι.

28/11/76

Χρῆστος Λάσκαρης

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

Περιπατητῇ
ποῦ πηγαίνει πρὸς τὸ δειλινό,
ποῦ ἀποφεύγοντας τὴν πόλιν
χάνεσαι τὶς Κυριακὲς σ' ἐρημικὰ προάστια,
ψυχὴ ποῦ ἀφουγκράζεσαι,
κράτα τὸ βῆμα σου
καὶ μὴν ἀπομακρύνεσαι τόσο
σκέψου σὲ λίγο τὸ γυρισμό.

Γιατὶ καεῖς
τὴν πόλιν δὲν ξεφεύγει.
Ὅλοι ἐπιστρέφουμε
μπροστὰ σὲ κάποια μηχανή
καὶ μὲ μιὰ μουσικὴ θαυμάσια στὴν καρδιά μας
σπρώχνουμε τὸ ἑβδομαδιαῖο καιρὸ
κοιτώντας κάποτε ἀπ' τὸ παράθυρο.
Κι ὅταν φτάνει ἡ ὥρα ἡ δειλινὴ
ποῦ σταματοῦν τὰ κουρασμένα πλήκτρα

καὶ ἡ δακτυλογράφος σηκώνεται,
ὅλοι τραδιόμαστε πρὸς τὴν ἐξοδο.

Χωμένοι βαθιὰ στὸ θόρυβο,
καθένας μ' ἓναν ἴσκιό πλάι του πηγαίνει.

Ἀλέκος Θ. Μαρασλῆς

ΘΑ ΣΕ ΚΥΤΤΑΞΩ

Θὰ σὲ κυττάξω σὰν πρῶτα
μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς ἀπελπισίας,
π' ἀνοιξε ἡ ἀφαίρα τοῦ παραλογισμοῦ,
μέσα ἀπ' τὴ μπούκα τοῦ κανονιοῦ
ποὺ γέμισε ἐρείπια τὴν ἐλπίδα.
Θὰ σὲ ὄρω στίς ἀλυκὲς
κάτω ἀπὸ τίς καρίνες
τῶν φρεσκοθαμένων τέμπλων
τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας
στά πρόθυρα τῆς ἀναιμικῆς θλίψης,
γιά νὰ τραγουδήσουμε ὅπως τὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης,
τότε π' ὀνειρευόμαστε γυρτὰ στοὺς ὄμιους
καὶ ἰσορροπούσαμε τὰ δῆματα
στίς ράγες τῶν τραίνων,
τότε ποὺ δέναμε τὰ χέρια
μὲ τὰ χέρια ὄλων,
τὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης
πρὶν κουρσέψει τὴν πόλη
ὁ ἰὸς τῆς γρίππης,
πρὶν σφαλίσουμε τὰ παραθυρόφυλα
στίς σειρῆνες τῆς λαίλαπας,
πρὶν τρυπήσει ἡ σφαῖρα τὴν ἐλπίδα.

Ἀντώνης Ἐλευθεριώτης

ΕΚΔΟΧΕΣ

ὁ πρόσωπό μας
ἐν εἶναι πιά παρὰ
ὁ ἄμορφο σκάμμα
τῆς ἀθλούμενης σιωπῆς του

οἱ πόροι μας ἔγιναν